

Arrest

nr. 51 323 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 24 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 24 augustus 2010.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis §1 van de wet van 15.12.1980 gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Haar raadsman motiveert de afwezigheid van een identiteitsdocument als volgt: “Verzoekster kan enkel een attest van geboorte afleveren van het consulaat van de Democratische Republiek van Congo gevestigd te Antwerpen (stuk 1). Het is onmogelijk een geboorteakte af te leveren (stuk 2), laat staan een paspoort of identiteitskaart”. De door betrokkene voorgelegde stukken met name “attestation de naissance” en het “attestation d’impossibilite” tonen aan dat zij geen geboorteakte kan voorleggen, maar hiermee werd echter niet aangetoond dat ze geen identiteitsdocument kan bekomen bij de ambassade van het land van herkomst in België, noch dat zij hiertoe de nodige pogingen heeft ondernomen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Betrokkene dient zelf alles in het werk te stellen om de juiste documenten te bekomen.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name “attestation de naissance” en het “attestation d’impossibilite” kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt immers dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

1.3. Samen met de in punt 1.2. bedoelde beslissing werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 04.01.2002

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 05.11.2001. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste “enigste” middel werpt verzoekster een schending op van “artikel 9bis van de Wet 15.12.1980, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én de schending van de materiële motiveringsplicht, doordat, eerste onderdeel, verwerende partij bij het nemen van haar beslissing niet met alle elementen rekening heeft gehouden, en, tweede onderdeel, verzoekster door het overmaken van het ‘attestation tenant lieu de passeport’ weldegelijk een juist document heeft afgeleverd om haar identiteit en nationaliteit aan te tonen.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen den die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Bij het nemen van de beslissing is er dan ook de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M VAN DAMME (eds.) Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c. 101-129) Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren daarnaast dient zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Verwerende partij heeft evenwel duidelijk geen rekening gehouden met het identiteitsbewijs (‘attestation tenant lieu de passeport’) dat verzoekster via haar raadsman per fax op 27 juli 2010 heeft overgemaakt aan verwerende partij, met een begeleidend schrijven waarin haar naam, haar geboortedatum, haar OV-

nummer haar adres alsook de datum van de aanvraag waarbij het identiteitsbewijs dient gevoegd te worden, worden vermeld (stuk 3)

Verzoekster vulde aldus haar aanvraag om machtiging tot verblijf aan met het identiteitsdocument en dit voordat verzoekster kennis had genomen van de beslissing van verwerende partij.

Reeds in het verleden heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwisting meermaals geoordeeld dat gesteld kan worden dat het identiteitsdocument bij de aanvraag gevoegd werd, wanneer het overgemaakt werd aan verwerende partij voordat deze een beslissing nam aangaande de aanvraag (RvV 3 april 2009 nr 25 612 RvV 27 mei 2009, nr. 27.754; RvV 28 mei 2009, nr 27 944 RvV 15 juni 2009 nr 28 720

Het feit dat verwerende partij voorhoudt haar beslissing op 20 juli 2010 te hebben gemaakt en verzoekster haar 'pas' op 27 juli 2010 in kennis bracht van het attest doet hieraan geen afbreuk nu verzoekster zelf pas kennis kreeg van de bestreden beslissing op 24 augustus 2010, zijnde bijna 1 maand nadat zij haar in regel stelde met de ontvankelijkheidsvoorwaarde door een identiteitsbewijs voor te leggen.

Zij was dan ook niet op de hoogte dat er reeds een beslissing genomen was, zodat hoger vermeldde rechtspraak mutatis mutandis toepassing kan vinden.

Dat net middel derhalve ernstig is

TWEEDE ONDERDEEL

Verwerende partij insinueert verder dat verzoekster geen juiste documenten heeft voorgelegd om haar identiteit te bewijzen.

Nochtans kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting waaruit blijkt dat een 'attestation tenant lieu de passeport' weldegelijk aanvaard dient te worden als identiteit (RvV 30 april 2009, nr. 26.878: 'le Conseil retient que le partie requérante a produit à l'appui de sa demande d' autorisation de séjour Un « tenant-lieu de passeport », qui équivaut formellement à un passeport qui comporte toutes les données d' identification figurant d'ordinaire dans un passeport (noms et prénom, sexe, lieu et date de naissance, nationalité et photographie du titulaire) et qui est revêtu des informations d'usage pour l' émission d'un document officiel (numéro de document, durée de validité lieu et date de délivrance. signature et cachet de l'autorité émettrice'). Aldus is er sprake van een gelijkwaardig document waaruit met zekerheid de identiteit kan worden aangeduid zodat er geen reden is om het verzoek als onontvankelijk af te wijzen bij gebrek aan identiteitsdocument.

Verzoekster heeft weldegelijk alles in het werk gesteld om een paspoort of gelijkwaardige titel te bekomen, hetgeen haar uiteindelijk ook gelukt is.

Van zodra zij dit attest ontving (op 26.07.2010), heeft zij verwerende partij via haar raadsman per fax van 27 07 2010 op de hoogte gebracht (zie stuk 3).

Aldus gezien het identiteitsdocument bij de aanvraag, weliswaar op een later tijdstip, werd gevoegd en gezien er niet kan gesteld worden dat de identiteit van verzoekster onzeker is, is de verwerende Partij niet op kennelijk redelijke wijze tot de conclusie gekomen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart."

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoekster uit haar "enig middel" geen rechtsgrond tot nietigverklaring kan putten, "nu het attest van de Congolese ambassade werd overgemaakt op 27 juli 2010, terwijl de bestreden beslissing zeven dagen eerder werd gegeven."

2.3. In haar repliekmemorie volhardt verzoekster in het eerste middel zoals in hoofdzaak uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift en voegt ze nog het volgende toe:

"Het verweer in de nota dat verzoekster geen rechtsgrond heeft, aangezien het attest pas 7 dagen na de beslissing werd ingediend, is al te makkelijk en kan niet worden aangenomen. Immers, het feit dat verwerende partij voorhoudt haar beslissing op 20 juli 2010 te hebben gemaakt en verzoekster haar pas op 27 juli 2010 in kennis bracht van het attest, doet aan hoger vermeldde rechtspraak geen afbreuk, nu verzoekster zelf pas kennis kreeg van de bestreden beslissing op 24 augustus 2010, zijnde bijna 1 maand nadat zij haar in regel stelde met de ontvankelijkheidsvoorwaarde door een identiteitsbewijs voor te leggen. Zij was dan ook niet op de hoogte dat er reeds een beslissing genomen was, terwijl verwerende partij na ontvangst van het identiteitsbewijs nog ruimschoots de tijd had om haar beslissing te herzien (aangezien deze nog niet ter kennis was gebracht. (...)"

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.7. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

2.8. In casu wordt verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *“de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”*, waarbij een beoordeling gegeven wordt van het door verzoekster neergelegde *“attestation de naissance”* en het *“attestation d'impossibilité”*.

2.9. Verzoekster betwist de beoordeling die de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing maakt aangaande de door haar overgemaakte stukken op zich niet. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat er geen rekening gehouden is met het faxbericht dat haar raadsman op 27 juli 2010 aan de Dienst Humanitaire Regularisaties gericht heeft met daarbij gevoegd een *“attestation tenant lieu de passeport.”*

2.10. Daargelaten de vraag of verzoekster met haar *“attestation tenant lieu de passeport”* erin slaagt haar identiteit aan te tonen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat blijkens het administratief dossier de bestreden beslissing genomen werd op 20 juli 2010. Dit blijkt tevens uit een mailbericht van 18 augustus 2010 van een ambtenaar van de dienst bevolking en vreemdelingen van de stad Sint-Niklaas, gericht aan de verwerende partij, waarin deze stelt *“Verwijzend naar uw beslissing van 20-07-2010, kan ik u melden dat betrokkene in maart 2010 ambtshalve is afgevoerd van haar adres in Sint-Niklaas. Er is heden ook geen andere verblijfsplaats gekend, zodat het niet mogelijk is om betrokkene uw beslissing te laten betekenen en haar een bijlage 13 af te leveren.”* Vervolgens faxt dezelfde ambtenaar op 25 augustus 2010 het bewijs van de betekende beslissingen waarbij hij als commentaar voegt: *“Betrokkene is toch komen opdagen om de beslissing te betekenen.”* De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen en stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekster het in punt 2.9. vermelde stuk gefaxt heeft voordat haar de bestreden beslissingen betekend werden, waarbij blijkens het administratief dossier de moeilijkheden inzake betekening van de bestreden beslissingen te wijten zijn aan het eigen gedrag van verzoekster, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster een stuk faxt nadat de bestreden beslissingen getroffen werden.

2.11. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die handelt over het overmaken van identiteitsdocumenten voordat de beslissing over de aanvraag om verblijfsmachtiging getroffen wordt en over het voegen van een identiteitsdocument bij de aanvraag dient de Raad op te merken dat verzoeksters situatie niet vergelijkbaar is met de situatie van de

vreemdelingen in de aangehaalde rechtspraak en dat de aangehaalde rechtspraak daarom niet dienstig kan worden ingeroepen.

Het eerste middel is dientengevolge ongegrond.

2.12. In een tweede “enigste” middel werpt verzoekster een schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) “en de materiële motivatie, doordat de uitvoering van de beslissing een miskennis zou uitmaken van het recht op eerbiediging van het recht op een familie-en gezinsleven en het recht op privéleven.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het moet worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekster verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op enige wijze haar inmenging op het privé- en familieleven het hetwelk door verzoekster in haar verzoek naar voren werd gebracht, te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

In casu werd ook door verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dd 12.11.2009 genoegzaam aangetoond dat zij gedurende lange tijd (thans bijna 9 jaar) in België heeft geleefd en naast familiale, ook persoonlijke sociale banden heeft ontwikkeld die voldoende solide zijn om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving

Dat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren naar haar geboorteland.

Wanneer het dossier immers met de nodige objectiviteit zou zijn bekeken, is het duidelijk dat er geen enkele proportionaliteit bestaat tussen een dergelijke formele vereiste en de ingrijpende gevolgen voor het privé-leven.

Deze louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekster op de eerbiediging van haar privé leven en gezinsleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24.08.2010 vormt dan ook een schending van artikel 8 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.”

2.13. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende: “Wat de vermeende schending betreft van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, herinnert de verwerende partij eraan dat verzoekster illegaal verblijf houdt, daarbij de openbare (sic) schendt en zich derhalve niet kan beroepen op de aangehaalde internationale rechtsregel.”

2.14. In haar repliekmemoire volhardt verzoekster in hoofdzaak in het tweede middel zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

2.15. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekster haar lokale verankering, namelijk haar ononderbroken verblijf van acht jaar in België inroept. Ze verwijst niet naar een gezinsleven. Wel stelt ze “Ook op sociaal vlak heeft verzoekster zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd die haar wil helpen en steunen (...) Deze vrienden en kennissen hebben haar als een aangenaam en gedreven individu leren waarderen.” Te dezen dient de Raad erop te wijzen dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824, RvS 14 november 2005, nr. 151 290, RvS 15 februari

2005, nr. 140 615, RvS 23 januari 2002, nr. 102 840) en derhalve dient hieromtrent niet gemotiveerd te worden in de bestreden beslissingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent verder met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het gezinsleven kunnen inperken (EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats en het ontwikkelen van een privéleven door een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoekster toont met haar betoog inzake het bekijken van haar dossier *“met de nodige objectiviteit”* niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA